

Arrest

**nr. 219 092 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEMYTENAERE
Beheerstraat 44
8500 KORTRIJK**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 december 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE, loco advocaat S. DEMYTENAERE, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 augustus 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent verzoeker op 19 december 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.3. Verzoeker wordt op 19 februari 2018 door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van dertig maanden, met uitstel voor vier jaar, wegens *“verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 14 jaar”*.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 augustus 2018 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 november 2018 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze luidt als volgt:

“[...]

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 03/08/2012 diende u een asielaanvraag in. Op 18/12/2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 19/12/2013 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 10/02/2014 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 28/01/2019.

Op 20/02/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens verkrachting van een minderjarige jonger dan 14 jaar, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige jonger dan 16 jaar en openbare zedenschennis ten aanzien van minderjarigen jonger dan 16 jaar. U tekende verzet aan tegen deze veroordeling en op 19/02/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 4 jaren wegens verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar.

Dientengevolge werd door de DVZ op 04/05/2018 met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2,1°), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 23/07/2018 uitgenodigd voor gehoor op 10/08/2018 teneinde u de mogelijkheid te geven om alle argumenten aan te brengen die volgens u een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. U gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft u nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29/08/2018 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2,1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 30/08/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het CGVS was van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar het district Qarghayi van de provincie Laghman en een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. U diende tegen voormelde beslissing geen beroep in en derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden. Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 03/10/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan deze vraag en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met diverse bijlagen. Bij het nemen van deze beslissing zal

door de DVZ rekening gehouden worden met al deze elementen, evenals met de actueel in uw dossier aanwezige elementen. Bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag d.d. 03/08/2012 het Rijk op 31/07/2012 te zijn binnengekomen. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u meer dan 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

U verklaarde in de door u ingevulde en aan de DVZ bezorgde vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven, een opleiding decorateur en schilder te Antwerpen te hebben gevolgd, via artikel 60 tewerkgesteld te zijn geweest als schilder en na afloop van uw tewerkstelling via artikel 60 onmiddellijk actief werk te hebben gezocht en gevonden bij Kordekor te Kortrijk. U verwees bovendien naar een passage uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 19/02/2018 waarin gesteld wordt dat u op dat ogenblik in Kortrijk een gehuurde studio bewoonde, een relatie had met een 20-jarige vrouw die van de feiten op de hoogte was, een opleiding "schilderen, behangen, pleisteren" bij ak-TRAC-tie te Kortrijk volgde teneinde uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, een leefloon vanwege het OCMW te Kortrijk bekam en geen schuldenlast had.

Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een attest van het CAW in verband met uw huisvesting d.d. 29/10/2018, uw arbeidsovereenkomst artikel 60 d.d. 30/05/2017, loonfiches van uw tewerkstelling artikel 60, uw arbeidsovereenkomst bij uw huidige werkgever Kordekor d.d. 13/07/2018, loonfiches van uw huidige tewerkstelling bij Kordekor, een attest van uw vrijlating uit gevangenschap d.d. 03/04/2017, het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Kortrijk d.d. 19/02/2018 en een attest van het stedelijk onderwijs Antwerpen d.d. 09/03/2015.

U legde bijgevolg voornamelijk bewijzen van tewerkstelling voor, doch we merken op dat tewerkstelling slechts één element is één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving. Vooreerst merken we op dat wij niet in het bezit werden gesteld van enig element waaruit blijkt dat u op heden effectief één van de officiële landstalen machtig bent, noch werd een attest van inburgering voorgelegd.

Integendeel, herhalen we dat u op 19/02/2018 door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel 4 jaren wegens verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar. Het loutere feit dat u op heden tewerkgesteld bent op de reguliere arbeidsmarkt, doet geen afbreuk aan het feit dat u door de Correctionele Rechtbank definitief veroordeeld werd voor feiten die in het vonnis als bijzonder ernstig gekwalificeerd werden.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde een alleenstaande man zonder kinderen te zijn en geen duurzame relatie te onderhouden in België of het land van herkomst. Bovendien verklaarde u geen in België verblijvende familieleden te hebben. U verklaarde dat uw enige familieleden, meer bepaald uw moeder, grootmoeder en broer allen in Afghanistan verblijven. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 11, §3, 49/2 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Artikel 11 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

[...]

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft op basis van art. 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet de beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken.

Art. 55/5/1, § 2 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Verweerster heeft op basis van bovenstaande artikels beslist om het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onevenredig, onredelijk en disproportioneel is. De bestreden beslissing moet in se een evenwicht vinden tussen de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en de mogelijkheid zijn verblijfsrecht te verblijven enerzijds en de banden die de verzoeker met de Belgische samenleving heeft opgebouwd anderzijds.

Verweerster dient rekening te houden bij het nemen van haar beslissing met volgende elementen: de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in België en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Ten slotte moet men ook rekening houden met de mate van verankering in de samenleving.

Verweerster heeft nagelaten met alle elementen rekening te houden ondanks zij alle informatie ter beschikking had.

Vooreerst wenst verzoeker de correcte informatie weer te geven m.b.t. de beslissing tot intrekking van de beschermingsstatus van verzoeker:

Het Commissariaat-generaal heeft het statuut van verzoeker ingetrokken omwille van het feit dat verzoeker bij vonnis d.d. 19.02.2018 door de Correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld werd voor zedenfeiten.

Verzoeker bevestigt inderdaad dat hij tegen deze beslissing geen beroep heeft ingesteld. In tegenstelling tot hetgeen verweerster beweert, heeft verzoeker niet bewust berust in de beslissing.

Het is echter zo dat verzoeker woonachtig is in een woonst van het CAW te Kortrijk, hetgeen voor verweerster een gekend gegeven is. Verzoeker zijn verblijfsadres (de studio die hij huurt van het CAW) is verschillend van zijn officieel adres (het algemene adres van de mannenopvang van het CAW). Verzoeker kent al langer dan vandaag problemen met zijn post gezien de post steevast op het adres van het CAW terecht komt en deze pas veel later aan hem wordt bezorgd.

Ook m.b.t. de oproeping door het Commissariaat-Generaal alsook de ontvangst van de tussengekomen beslissing is het hierbij fout gelopen. Verzoeker heeft deze oproeping en beslissing nooit ontvangen en is pas in huidige procedure op de hoogte gesteld geweest van de inhoud van de beslissing.

Verzoeker is op dit punt volledig te goeder trouw en verweerster kan dit element, m.n. het gebrek aan verweer tegen het Commissariaat-Generaal, niet tegen hem gebruiken.

Vervolgens verwijst verzoeker, in het kader van de schending van het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, naar de inhoud van de beslissing van het

Commissariaat-Generaal dewelke duidelijk stellen dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar het gebied in het land van herkomst waar hij vandaag komt.

Het Commissariaat-Generaal oordeelde namelijk dat verzoeker nog steeds een reëel risico zou lopen op ernstige schade en dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van het land van herkomst.

Verweerster merkt echter in haar beslissing op dat de enige familieleden van verzoeker, meer bepaald zijn moeder, grootmoeder en broer in Afghanistan verblijven. Verweerster is wel degelijk op de hoogte, gelet op de inhoud van het dossier van het Commissariaat-Generaal, dat deze familieleden zich in het district Qarghary in de provincie Laghman te Afghanistan bevinden.

Verweerster stelt vast dat hij geen relatie heeft in België waardoor kan aangenomen worden dat hij geen affectieve banden heeft met België. Het is inderdaad zo dat verzoeker op het vragenformulier te kennen heeft gegeven dat hij geen vaste vriendin heeft. Dit was op het moment van het invullen van de vragenlijst ook realiteit.

Wanneer verweerster de stukken goed bekeken zou hebben, dan zou zij vastgesteld hebben dat verzoeker in België wel een lange relatie heeft gehad. Het correctioneel vonnis waarnaar verweerster in haar verweer constant teruggrijpt, vermeldt duidelijk (pg. 9) dat verzoeker op het ogenblik van de uitspraak een relatie had met een 20-jarige vrouw.

Het wil dus helemaal niet zeggen dat wanneer verzoeker op het ogenblik van het invullen van de vragenlijst aangeeft dat hij geen relatie of familie in België heeft, dat dit niet wil zeggen dat verzoeker helemaal geen affectieve en duurzame banden in België heeft opgebouwd. Verweerster gaat in haar redenering dan ook manifest te kort door de bocht en houdt geen rekening met alle elementen die voorhanden liggen.

Verweerster stelt dan ook indirect dat verzoeker, gezien deze volgens verweerster geen duurzame banden zou hebben met België, quod certe non, dient terug te keren naar zijn eigen familie in Qarghary. Dit terwijl het Commissariaat-Generaal uitdrukkelijk bevolen heeft dat verzoeker niet naar daar mag worden teruggeleid.

Verzoeker bevestigt dan ook dat hij, mocht hij terugkeren naar het land van herkomst, géén dag zou overleven. Van zodra zijn terugkomst bekend zou geraken en gekend zou zijn bij de regimes die hem achtervolgen, zou zijn doodsvonnis getekend zijn.

Verweerster insinueert dan ook bij het nemen van haar beslissing indirect dat verzoeker zich dan maar in het land van herkomst dient te vestigen, ver van de familie van verzoeker. Hij zou met andere woorden een volledig nieuw leven moeten beginnen, dit terwijl zijn huidige belangen volledig (dit werd ook zo bevestigd bij het invullen van de vragenlijst van verzoeker) in België gelegen zijn.

De beslissing van verweerster is dan ook volledig in strijd met het zorgvuldigheids-, redelijkheids- alsook het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker heeft bovendien op voldoende wijze zijn verankering in de Belgische samenleving aangetoond.

Verzoeker is op 31.07.2012 het rijk binnengekomen. Hij heeft onmiddellijk een asielaanvraag ingediend en heeft zich onmiddellijk zo optimaal mogelijk geïntegreerd in de samenleving.

Verweerster erkent dat verzoeker het nodige heeft gedaan teneinde een tewerkstelling te bekomen maar meent dat dit niet voldoende is om zijn integratie in de maatschappij aan te tonen. Zo meent verweerster ten onrechte dat zij niet één element krijgt waaruit blijkt dat verzoeker één van de officiële landstalen machtig is.

Verweerster beschikte echter over diverse stukken waaruit duidelijk bleek dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is:

- het onderwijsattest van verzoeker: Uit het attest blijkt duidelijk dat verzoeker Nederlandstalig onderwijs volgt in het 'Werkend Leren Antwerpen', afdeling van het Stedelijk onderwijs te Antwerpen de

arbeidscontracten van verzoeker dewelke allemaal in het Nederlands zijn opgesteld en gehandtekend zijn door verzoeker met de uitdrukkelijke vermelding 'gelezen en goedgekeurd'.

- Het correctioneel vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk waarin vermeld staat dat verzoeker in persoon aanwezig was op de zitting en dat hij niet bijgestaan werd door een tolk. Mocht verzoeker op onvoldoende wijze de Nederlandse taal machtig geweest zijn geweest, dan had de Rechtbank een tolk opgetrommeld teneinde de schending van de rechten van verdediging te vrijwaren. Er werd geen tolk gevorderd noch was er één aanwezig waardoor duidelijk verondersteld kan worden dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is.

Ook wordt in het vonnis uitdrukkelijk verwezen naar de contacten tussen verzoeker en de justitie-assistent, de contacten tussen verzoeker en Fronta.

Verweerster meent ten onrechte dat verzoeker onvoldoende verankering zou kennen in het Belgische systeem.

Verder ontkent verzoeker niet dat hij veroordeeld werd door de correctionele rechtbank omwille van zwaarwichtige feiten. Verzoeker heeft verweerster zelf een integrale kopie van het vonnis bezorgd zodat zij rekening zou houden met de aard van de omstandigheden waarbij de feiten gepleegd werden.

Uit het vonnis d.d. 19.02.2018 valt uitdrukkelijk te lezen:

"dat ze Mustapha heeft leren kennen in april 2015, dat de seks maar één keer gebeurd was maar dat ze voordien vaak hadden getongzoend. Ze verklaarde verder dat ze verliefd was op Mustapha en dat ze op het ogenblik van het verhoor nog steeds contact hadden met elkaar, "(pg- 7)

"De politiediensten stelden bij het afnemen van het verhoor dat de mentale leeftijd van de verzetter allicht niet overeenstemt met zijn kalenderleeftijd, namelijk 20 jaar (zie strafdossier, stukken 52 en 59-72)" (pg. 7)

"Uit de door de rechtbank gevraagde maatschappelijke enquête van 28 augustus 2017 blijkt dat verzetter zich heden op verschillende levensgebieden in een vrije stabiele situatie bevindt. Hij bewoont een gehuurde studio in Kortrijk, hij heeft een relatie met een 20-jarige vrouw die van de feiten op de hoogte is,; hij volgt een opleiding "schilderen, behangen, pleisteren" bij ak-TRAC-tie te Kortrijk teneinde zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, hij bekomt een leefloon vanwege het OCMW te Kortrijk en hij heeft geen schuldenlast. Het feit dat er nog verschillende gezinsleden in Afghanistan verblijven, weegt echter enorm op zijn emotionele toestand." (pg.9)

"Op basis van de gesprekken met verzetter weerhield de dienst Fronta geen indicaties voor psychologische begeleiding met oog op hervalpreventie inzake (zeden) deliquentie. Er werden wel indicaties weerhouden voor ondersteunende psychologische begeleiding gelet op de zeer emotionele en zwaar beladen levensgeschiedenis van verzetter." (pg. 9)

"Ter terechtzitting van 15 januari 2018 verzocht verzetter om hem een straf gekoppeld aan probatievoorwaarden op te leggen, waaromtrent het openbaar ministerie een gunstig advies verleende." (pg. 9)

Uit bovenstaande elementen, één voor één letterlijk weergegeven in het vonnis, blijkt duidelijk dat er verzachtende omstandigheden spelen in hoofde van verzoeker. Zelfs het openbaar ministerie gaf positief advies m.b.t. bepaalde gunsten terwijl dit allesbehalve vanzelfsprekend is en toch enigszins een demping betekent voor de beoordeling van de zwaarwichtigheid van het misdrijf.

In haar memorie meent verweerster dat zij voldoende gemotiveerd heeft en dat zij aldus geen schending heeft begaan van de materiële motiveringsplicht. Zij meent bovendien dat het bij de beroordeling van deze materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort dat zij zich in de plaats zouden stellen van de administratieve overheid.

Voor de goede orde verduidelijkt verzoeker dat het in bovenstaande uiteenzetting niet gaan omtrent de inhoudelijke beoordeling van de gegeven omstandigheden maar wel dat verweerster helemaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die voorhanden waren waardoor zij rechtstreeks een schending heeft gemaakt van de materiële motiveringsplicht.

Zij heeft diverse documenten die verzoeker bij zijn verweer heeft neergelegd direct naast zich neergelegd en niet opgenomen in de beslisingsnag waarom men het verblijf van verzoeker zou intrekken.

Mocht men alle gegevens die voorhanden waren correct gebruikt hebben, dan zou men tot voor alle duidelijkheid tot een ander resultaat gekomen zijn.

De wet voorziet duidelijk dat verweerster in het nemen van zijn beslissing een aantal elementen in overweging moet. Verweerster heeft dit duidelijk niet gedaan. Verzoekster heeft reeds uitgebreid uiteengezet met welke elementen verweerster absoluut geen rekening gehouden heeft.

Gelet op alle elementen die verweerster ter beschikking had (de verankering van verzoeker in de Belgische samenleving, de verzachtende omstandigheden m.b.t. het gepleegde misdrijf, de situatie van verzoeker m.b.t. de terugkeer naar het land van herkomst,...) kan verzoeker niet anders dan oordelen dat verweerster manifest een schending heeft begaan van art. 11 § 3 Vreemdelingenwet, het evenredigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel alsook art. 8 E.V.R.M. [...].”

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

3.4. In casu werd verzoekers verblijf beëindigd op grond van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Luidens voormelde bepaling kan verweerder het verblijf te allen tijde beëindigen, wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus van een vreemdeling heeft ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, quod in casu.

3.5. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven werd verzoekers subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018 ingetrokken, op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing verwezen naar verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Kortrijk op 19 februari 2018, zoals weergegeven in punt 1.3., waarbij hij oordeelde dat verzoeker met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn, met name omdat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het staat niet ter discussie dat verzoeker geen beroep heeft ingesteld tegen voormelde intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Waar verzoeker een uitgebreid betoog voert over problemen met de postbedeling waardoor hij niet in het bezit gesteld werd van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke is gebleven alsnog een beroep in te dienen tegen deze intrekkingbeslissing vanaf het ogenblik dat hij hiervan kennis nam. In deze stond het verzoeker vrij om in het kader van een beroep tegen de voormelde intrekkingbeslissing, zich te beroepen op een overmachtssituatie inzake de

kennisgeving van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aan te voeren dat dit een impact heeft op de beroepstermijn.

3.6. Aldus dient te worden vastgesteld dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018 tot intrekking van de subsidiaire beschermings-status definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. In deze herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing is gestoeld op voormelde intrekkingbeslissing. Artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet niet dat verweerder nog dient over te gaan tot een eigen beoordeling van de feiten die aan de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grondslag liggen. Indien verzoeker van oordeel was dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelde dat er sprake was een *“ernstig misdrijf”*, kwam het aan verzoeker toe deze argumentatie te ontwikkelen in het kader van een beroep, ingesteld tegen de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, quod non in casu. Verzoeker kan niet middels huidig verzoekschrift de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwisten. Het staat dan ook vast dat verweerder toepassing kon maken van artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verweerder hecht blijkens de bestreden beslissing belang aan *“een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving”*. Hij stipt aan dat verzoeker *“het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht”* en wijst erop dat hij *“niet in het bezit gesteld [werd] van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt”*. Verweerder preciseert nog dat het loutere feit dat verzoeker meer dan zes jaar in het Rijk verblijft, op zich niet volstaat om hiervan te spreken. Vervolgens bespreekt verweerder de diverse elementen en stukken die verzoeker aan hem heeft overgemaakt. Hij merkt hierbij op dat verzoeker het bewijs van tewerkstelling heeft overgemaakt, maar is van oordeel dat dit *“slechts één element is één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving.”* Vervolgens stelt verweerder, *“Vooreerst merken we op dat wij niet in het bezit werden gesteld van enig element waaruit blijkt dat u op heden effectief één van de officiële landstalen machtig bent, noch werd een attest van inburgering voorgelegd.”*

3.8. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle elementen waarover hij beschikte en dat mocht verweerder de gegevens die voorhanden waren correct hebben gebruikt, hij tot een ander resultaat zou gekomen zijn.

3.9. De Raad merkt in deze vooreerst op dat het administratief dossier niet alle door verweerder in de bestreden beslissing opgesomde bewijsstukken bevat. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een ingevulde vragenlijst van 3 oktober 2018 met diverse documenten in bijlage, doch het administratief dossier bevat geen afschrift van deze ingevulde vragenlijst. Er is enkel een niet-ingevulde vragenlijst terug te vinden. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een attest van het CAW in verband met de huisvesting, een arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches in het kader van een tewerkstelling onder artikel 60 van de OCMW-wet, een arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches bij *“de huidige werkgever Kordekor”* te Kortrijk, een attest van vrijlating uit gevangenschap, het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk en een attest van het stedelijk onderwijs Antwerpen, opgesteld op 9 maart 2015. Niet alle voornoemde stukken bevinden zich in het administratief dossier. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat hierin enkel emailverkeer tussen verzoekers advocaat en verweerder is terug te vinden aangaande een uitstel van termijn voor het invullen van de vragenlijst, één pagina van een schrijven van verzoekers advocaat van 5 november 2018, dat halverwege een zin stopt, het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk evenals één loonfiche betreffende de tewerkstelling onder artikel 60 van de OCMW-wet. Er is dus sprake van een gebrekkige samenstelling van het administratief dossier wat de wettigheidscontrole van de Raad bemoeilijkt.

3.10. Verzoeker uit kritiek op de passage in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verweerder *“niet in het bezit [werd] gesteld van enig element waaruit blijkt dat u op heden effectief één van de officiële landstalen machtig bent”*. Verzoeker stelt dat verweerder wel degelijk over diverse stukken beschikte, waaruit blijkt dat hij de Nederlandse taal machtig is. Verzoeker verwijst in deze naar het onderwijsattest waarin vermeld staat dat hij Nederlandstalig onderwijs volgt in het stedelijk onderwijs te Antwerpen, naar de arbeidscontracten die alle in het Nederlands zijn opgesteld en die door verzoeker zijn gehandtekend met de vermelding *“gelezen en goedgekeurd”*, naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Kortrijk waaruit blijkt dat verzoeker zelf aanwezig was op de zitting en geen tolk behoefde en contacten onderhield met de justitieassistent en Fronta. Zoals reeds gezegd bevinden deze stukken zich niet allemaal in het administratief dossier, maar worden ze wel vermeld in de bestreden beslissing.

In zijn nota met opmerkingen betwist verweerder de door verzoeker gegeven beschrijving van de stukken niet. Specifiek wat betreft het door verzoeker overgemaakte schoolattest waarin staat vermeld dat verzoeker Nederlandstalig onderwijs volgt in het stedelijk onderwijs te Antwerpen merkt de Raad op dat noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen wordt betwist dat dit attest melding maakt van het gegeven dat verzoeker Nederlandstalig onderwijs volgt. In deze wijst de Raad er bovendien op dat er zich in het administratief dossier nog twee schoolattesten van 2 mei 2016 en 24 juni 2016 bevinden. Deze attesten vermelden eveneens dat verzoeker ingeschreven is als regelmatige leerling in een school in Lendeledede, dat hij de lessen volgt sedert begin september 2015 en dat deze lessen in het Nederlands worden gegeven. Verweerder geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing eveneens rekening houdt *“met de actueel in uw dossier aanwezige elementen”*. Aldus diende hij tevens rekening te houden met deze twee schoolattesten van 2 mei 2016 en 24 juni 2016. In het licht van al deze elementen kan verweerder zich er in de bestreden beslissing niet toe beperken te stellen dat hij *“niet in het bezit [werd] gesteld van enig element waaruit blijkt dat u op heden effectief één van de officiële landstalen machtig bent”*. Minstens diende verweerder te motiveren waarom hij van oordeel is dat schoolattesten, waarin wordt bevestigd dat verzoeker Nederlandstalig onderwijs volgt, evenals de andere voormelde elementen die duiden op minstens enige kennis van het Nederlands en waarover verweerder beschikte, niet voldoende zijn opdat is aangetoond dat verzoeker de Nederlandse taal en dus één van de landstalen machtig is. Aldus kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de informatie die hij ter beschikking had.

3.11. Concluderend blijkt dat er sprake is van tewerkstelling van verzoeker, van het feit dat verweerder niet zorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling van de elementen die verzoekers kennis van het Nederlands aantonen, van het feit dat verzoeker meer dan zes jaar in het Rijk heeft verbleven op grond van de subsidiaire beschermingsstatus en van het feit dat er geen sprake is van een attest van inburgering.

3.12. Het komt niet aan de Raad toe om in de plaats van de verweerder verzoekers situatie te gaan beoordelen, rekening houdend met de elementen die volgens verzoeker wijzen op de kennis van één van de landstalen. Wel komt het de Raad toe om te oordelen of de bestreden beslissing nog overeind blijft door de overige overwegingen die erin figureren.

3.13. De Raad merkt op dat verweerder de passage aangaande verzoekers kennis van één van de landstalen start met het woord *“vooreerst”*. Hieruit lijkt te kunnen worden afgeleid dat de kennis van verzoeker van één van de landstalen een zwaarwegende plaats inneemt in de beoordeling van de graad van sociale of culturele integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. De Raad heeft hierboven vastgesteld dat de overweging van verweerder dat hij niet in het bezit werd gesteld van enig element waaruit blijkt dat verzoeker één van de landstalen machtig is, getuigt van een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Derhalve is het niet zeker of de overweging in de bestreden beslissing dat tewerkstelling *“slechts één element is één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving”* overeind blijft evenmin als de overweging in de bestreden beslissing die gewag maakt van *“het loutere feit”* van een verblijf van meer dan zes jaar van verzoeker in het Rijk. De Raad kan niet zonder meer vaststellen dat het gebrek aan attest van inburgering volstaat opdat de bestreden beslissing kan standhouden, dit naast de vaststelling dat verzoeker een alleenstaande man is zonder kinderen en geen duurzame relatie onderhoudt in België .

3.14. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voormelde. Het louter poneren *“Het bijbrengen van een correctioneel vonnis waarbij de rechtspleging in het Nederlands is verlopen overeenkomstig de taalwet en zonder dat er een tolk werd voorzien, kan overigens bezwaarlijk dienen als een document op basis waarvan de gemachtigde van de staatsecretaris zou moeten vaststellen dat verzoeker de Nederlandse taal machtig zou zijn. Het attest van het volgen van opleiding ‘werkend leren’ en het ondertekenen van een arbeidsovereenkomst tonen evenmin aan dat verzoeker één van de landstalen machtig zou zijn”*, wat bovendien aposteriori overwegingen zijn, kan de Raad er bezwaarlijk toe aanzetten om verweerder als een zorgvuldig optredende overheid te kwalificeren wanneer hij in de bestreden beslissing stelt, *“Vooreerst merken we op dat wij niet in het bezit werden gesteld van enig element waaruit blijkt dat u op heden effectief één van de officiële landstalen machtig bent.”* Verzoeker mocht minstens verwachten dat verweerder in de bestreden beslissing concreet motiveert waarom de door hem overgemaakte in punt 3.10 besproken stukken niet volstaan als bewijs van de kennis van één van de landstalen. Verweerder stelt nog dat de kritiek van verzoeker hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij definitief werd veroordeeld door de correctionele rechtbank voor feiten die als bijzonder ernstig te kwalificeren zijn. Verweerder kan zijn gebrek aan zorgvuldigheid

in het omgaan met elementen die verzoekers zaak kenmerken, niet maskeren door verzoekers veroordeling te benadrukken. Dergelijke zienswijze zou de verplichting van de verwerende partij om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak en die voortvloeit uit artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet, uithollen. In deze kan verzoeker dan ook terecht kritiek uitoefenen op de wijze waarop verweerder rekening hield met de elementen die zijn zaak kenmerken.

3.15. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verweerder niet zorgvuldig is omgesprongen met de gegevens waarover hij beschikte. Wanneer verweerder beslist om verzoekers verblijf te beëindigen – wat een ingrijpende beslissing betreft – vermag verzoeker te verwachten dat verweerder rekening houdt met alle elementen die zijn zaak kenmerken, wat een eerste vereiste is opdat er sprake kan zijn van een gedegen afweging van de verschillende belangen. Hierbij dient verweerder ook de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij de samenstelling van het administratief dossier, zodat de wettigheidscontrole door de Raad niet wordt bemoeilijkt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

3.16. Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2018 tot beëindiging van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA